ECLI:LV:AT:2024:0430.11089156118.11.L
Lieta Nr.11089156118, SKK-253/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 30. aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senatori Inese Laura Zemīte, Aija Branta, Artūrs Freibergs,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību un tās papildinājumiem (turpmāk – kasācijas sūdzība) par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 30. janvāra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais kasācijas sūdzībā lūdzis atcelt Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 30. janvāra lēmumu un attaisnot viņu apsūdzībās pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas.

Pamatojot lūgumu, apsūdzētais norādījis, ka apsardzes darbinieki viņu nelikumīgi aizturējuši veikalā SIA „Maxima Latvija", kur zādzību nav veicis. Tiesa nepamatoti atzinusi, ka videoierakstos redzams viņš – /pers. A/.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka kasācijas sūdzībā atkārtoti apelācijas sūdzības argumenti par lietā iegūto pierādījumu attiecināmību, ticamību un pietiekamību, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētais /pers. A/ tiesiski un pamatoti ir atzīts par vainīgu trīs viņam inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos un viņa darbības pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka pirmās instances tiesas secinājumi par apsūdzētā vainīgumu inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā pamatoti ar lietā iegūtajiem un spriedumā pareizi novērtētajiem pierādījumiem.

Pretēji apsūdzētā kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi videoierakstos fiksētās ziņas par faktiem un argumentēti atzinusi, ka videoierakstos redzamā persona ir viena un tā pati un tas ir apsūdzētais /pers. A/, kurš ir izdarījis inkriminētās zādzības, un to apstiprina liecinieku /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ liecības.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā izklāstītie argumenti faktiski pauž viņa neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūto pierādījumu attiecināmību, ticamību un pietiekamību, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. pantu.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā norādītais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I.L.Zemīte A.Branta A.Freibergs